

Gema Hafner:

B A L A D A

(Ob 100-letnici RK)

Na bojišču blizu Solferina
samotni je popotnik stal,
v očev mu je obup sijal,
srce mu stiskala je bolečina . . .
Kamor segal je njegov pogled —
ob ranjencu mrlič pa konj zadet,
prelomljen prapor in raztrgana zastava,
topovi razdejani, trava vsa krvava.
To niso več vojaki — so samo ljudje
in njihov skupni grb je — ranjeno srce.
Zakril si je oči H e n r y D u n a n t,
da bi ne videl jate vran,
ki kljuvalo je tisočero ran . . .
Kriki parali so zemljo in nebo,
ko vzpelo se je ranjeno telo, zakrililo iz roko,
se premetavalo s poslednjo trohico moči,
zaman klicalo in prosilo — pa nikogar ni in ni . . .
Morda je ptič sočutno kje zaščeбетal
in veter žalostno ubiral je zelene strune trav.
Na groze polno polje sonce junijsko blešči,
tu vrane letajo in vlada smrt — človeka pa nikoder ni . . .
Kje si človek? Kje si, ko umira brat?!
Ljudje, srce ni vaše gluho . . .!
Ne, j a z pojdem vas iskat . . .!

In v tisti grozni, tožni uri
v duhu videl je H e n r y D u n a n t
tisočero rok, ki dan na dan
ljubezen nesebično bo delilo,
r d e č i k r i ž na svojem praporu nosilo . . .

C A R M E N
AD ANNIVERSARIUM SAECULARE INSTITUTAE
SOCIETATIS CRUCIS RUBRAE
CELEBRANDUM

IN VEXILLIS CRUX RUBRA FERETUR OVANS

In campo pugnae prope Solferino cruentae
Ecce viator stans in comitatus adest
Desperatioque ex oculis ostenditur eius,
Pectora solliciti trux premit ima dolor.
Quo fert conspectus, cernuntur vulnere laesi,
Corpora caesa iacent quadrupedum atque hominum.
Fracta vides tormenta metallica scissaque signa,
Currus destructos, gramina sanguinea.
Miles non est amplius hic, hic est homo tantum,
Ictum cuius abhinc est nota vulnere cor.
Ecce tegit Dunant Henry sibi lumina palma,
Corvos caedentes vulnera ne videat.
Clamores resonant terra caeloïue tremendi,
Cum corpus laesum cumque manus trepidant;
Iactantur sine vi frustra clamantque vocantque
Laesi vulneribus, verum homo nullus adest.
Quaevīs usquam parvula avis queritur miseranter,
Chordis gramineis tristiter aura strepit.
Iunius in campum sol lucet terrificantem,
En corvi volitant, mors sua sceptrā tenet.
Hic homo adest nusquam clemens. Homo, scrutor, ubi sis,
Cum frater moritur, quaero gemens, ubi sis.
Non, homines, est cor vestrum surdum rigidumque.
Haud est! Nēpe ibo quaerere vos egomet...!

Horribili tum Henry Dunant in mente videbat
Hora mille bonas mille manusque pias:
Usque manus hae praestabunt clementer amorem,
CruX in vexillis rubra feretur ab his.

Composuit Slov.
Gema Hafner

Maribor
Ljubljana
1968

Vertit Latine
Silvo Kopriva.